

BISTEY ANDRÁS

Negyvennégy olasz vers

MŰFORDÍTÁSOK

Budapest

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

© Bistey András, 2010

Ez a kis kötet, amelyet kezében tart az Olvasó, szubjektív válogatás eredménye. A költemények szerzői, Franco Fresi és Giorgio Virgolino kivételével, a Forliban megjelenő L'Ortica című folyóirat köréhez tartoznak, verseik is zömmel annak lapjain jelennek meg. A fordításokat két évtized terméséből válogattam. E két évtized alatt Virgolino és Fresi egy-egy kis kötetben (Követlek...elhagylak, A víz és a földek dalai), a L'Ortica kiütés közül pedig többet a Találkozás című antológiában már bemutatkoztak a magyar olvasóknak.

a L'Ortica költői közül pedig többen a Találkozás című antológiában már bemutatkoztak a magyar olvasóknak.

A kötetbe eltérő korú, eltérő élethelyzetben lévő, a kulturálisan és néprajzilag nagyon változatos Olaszország különböző részein élő lírikusok költeményei kerültek be, Jean Pastureau pedig kétnyelvű költő, francia anyanyelve mellett ír olaszul is. Igazi költők valamennyien, de közülük többen a kultúra más területein is keresik önkifejezésük lehetőségeit: például Franco Fresi néprajzi, helytörténeti köteteket, pedagógiai tanulmányokat is megjelentetett, Claudia Bartolotti képzőművészeti munkásságot is folytat, Dávidé Argnani szerkesztő, Gianfranco Fabbri színházi ember, a nemrég elhunyt Novella Casadei pedig elbeszéléseket, kritikákat és útirajzokat is publikált.

Közös tulajdonságuk, hogy többé-kevésbé túlléptek az olasz költészetben évtizedeken át szinte egyeduralkodó hermetizmuson. Nem jellemző rájuk a személyiségbe zárkózás, az elvontság, a homály. Nem várják, hogy az olvasó a saját olvasatával mintegy velük együtt alkossa meg a verset, közölnek vele valamit, ami lehet személyes, de mindig jelentése és jelentősége van. Virgolino néhány verse szinte az epika határát súrolja, mások elvontabban szólnak a világról, de mindig arról van mondanivalójuk.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Novella Casadei

Éjszaka a kórházban

Egész éjjel hallatszott
 Az üvöltése. A nyugtatok
 Semmit sem használtak.
 A közeli szobákban
 A betegek aludtak volna, torkukat félelem
 Gombóca fojtogatta.
 De miért tartanak itt?
 Engedjenek haza!

Hallgass, nem tudnak aludni tőled!
Vastagra dagadt lábbal
Lehetetlenség aludni, és ez az üvöltözés...
Most kissé halkabb
Rekedt tiltakozás,
Keserű nyál a torokban.
Hajnal felé végre elhallgatott
És besereglettek csoszogva
A halál szolgálói, szomorú
Ima, futó pillantás az ajtón
Át, valaki fut a folyosón,
Négy alak, és a kezükben
Koporsó.

Miért bukkant elő ez az emlék?
Elhervadt számon a mosoly.

A tél illata

Ma megéreztem
A tél felvillanyozó
Illatát
És boldog vagyok
Mert ritka és mágikus
Ajándékot kaptam
Öregen megfiatalodom
A köd takarójába
Burkolva
Mely véd, mint az anyaméh
A benne lebegő
Emlékek nélküli
Magzatot
Ennek a régi és mindig új illatnak
Boldog öntudatlansága
Ajándék
Mikor már
Nem várok többé semmit

Az őr

(avagy egy őrült gondolat, miközben sétálok a korzón)

A Banca d'Italia bejáratánál
a szolgálatban lévő őr
kezében géppisztoly, ujja a ravaszon,
az arca mintha látomása volna,

a tekintete kemény, ellenséges.

Ha hirtelen megőrülne,
és a tömegbe löne?

Hétköznapok

Egyforma mozdulatok
Végtelen ismétlése
Mesterkéltn felületes
Kapcsolatok láncolata
Várakozás a szombatra
Elviselhetetlen vasárnapok
A hónap vége mindig
Közelebb szegény kutya
Forogva kergeti a farkát
Soha valami váratlan
Hiába lessük nem jön
Semmi új életünk vágányain
Minden áll könyörtelen por
Terjeszkedik a semmi birodalma

Thermesszoszi este

A hold cseppjei
Ezüstös fénnel
A lombok közé hatolnak
Ferde árnyékok
Ordögpofák vonásai
Nyöszörgők
A lombok közé hatolnak
A tenger sós szaga
A ködszivárgás
Harmóniája
Temetővárosok árnyékai
A lombok közé hatolnak
Istennőprofil
Smaragdköszemekkel
Szarkofágok zuhanása
Tétova lombok között.

Claudia Bartolotti

Cassandra

Cassandra érzi, tudja, hogy a szél
heves, erőszakos cigány szerető
a gondolatáig hatol belé,
az agyába vési változó képét,
történeteket susog, és ha megjött,
jégálmok hangjaival andalítja.
És Cassandra majd a szélbe kiáltja
újholdkor: *vigyázzatok a lovakkal
az éjszakában, megcsalnak titeket,
az első csillagnál: a fegyveretek
nem igazi, majd cserbenhagy a harcban,
kétszeresen csalódtok, de a vér nem
elmázolt festék lesz az arcotokon.*
A szél átöleli Cassandrát, az időt
erős keretbe fogja, hogy majd ott
függjön a vihar óriás szárnyain,
leszakítja neki a villámokról
a dörgést, hogy megmutassa erejét.
Cassandra jól látja, csalárd az ember,
gyűlöl és dühöng, a keze kést szorít,
már az vezeti, nem a gondolat,
és látja az elveszett időt, hogy üt
az óra órát perc után, tiporja
azt is, ki csupán uralkodni akar,
és annak szemét, ki ellenségnek látszik,
mert más a színe, és más metszése van,
látja, összeolvad idő s képzelet,
hogy birtokoljon, és nem birtokolhat.
Cassandra kiált a szél süvítésével,
de más fülébe ez csak sóhajként jut el,
a jóslat elszáll, elfoszlik, mint a köd.

Harangtorony

Városom harangtoronyáról mondják,
a legmagasabb lenne Itáliában.
De én a Torazzóról ezt
sohasem hittem el.

Itáliára néző
ablakokat kerestem,
mint házam ablakai,
de nem ismerek dombokat,
oly édes ártatlanokat,
mint az emlékezetben.
Más utcák köveit járva
visszasírom az emlékeimet
s sajátjaimról.
Van, ki hisz Róma nyomasztó
és vad szépségében,
Firenze klasszikus szellemében.
Nekem itt a Mercuriale
ezeregyszáz év óta a téren
és a Pestapepe del Melozzo.
Éjszaka néha a vonat
befut az állomásomra,
a város egyé forr velem.
Tőle nem félek
itt minden egyes tagom
pihenést és nyhét talál.
Az éjszakába birtokoljuk egymást,
újjászülöm, hogy még jobban szeressem.

Beszélgessünk egy kicsit

Mire jó beszélgetni?
A szavak használata
csak merő formalitás,
a gesztus
mögött csak színészkedés van.
Azt mondd, hogy közölnek valamit?
Te,
aki azt állítod:
az emberek sajátja,
visszatérsz a delfinek szókincséhez,
azt mondd, hogy a lombok suhogása
szintén beszéd.
Megsebezni a szavakkal
ez az emberek sajátja,
elárulni, becsapni, álruhát öltetni,
elrejtőzni a szavak mögé,
ez az emberek sajátja,
a nyelvet közlésre fölhasználni,
ez csak a természet kiváltsága.
Megfeledkezem a költészetről?
A költészet
elvesz a szavak tengerében,
miközben az élet,

a füledbe eljutó költészet
fáj az agyadnak.
Csak szavak alakját
öltött környezetszennyezés.

Testvérek

Nem létező vágyakat sért az idő
A gondolatok omló kastélyában.
Arcodra szorítja, otthagyja nyomát
A fájdalomnak és a szerelemnek.
Nap jön napra, bénult érzékeidnek
Kötelékké lesz az is, mi táguló
És a sebeid már nem emlékeznek.
Ha Ábel most hal meg, vajon kit érdekel,
És ha Káin öl, mint ölt máskor is,
Nem döbönt meg, mindennapos dolog.
Az a fontos, hogy tele legyen a pohár
Hogy ihass ma és ihass holnap is.

Bábszínház

Gyászba borult a színház,
nem lesz itt móka és vihánc,
mert egy színász megholt,
ki tán a legjobb volt.
Az öngyilkosságot furcsán kiötölte:
elvágott minden zsinórt, mely a bábjátékos
kezéhez kötötte.

A kaméleonok

A kaméleonok
bőrt cserélnek,
ha megváltoznak az évszakok,
és újabb színt öltenek,
ha más irányból fúj a szél.

A kaméleonok
beolvadnak a környezetbe,
inkább eltűnnek benne,
nehogy mások legyenek.

A kaméleonok
különösen jeleskednek
az egyetértés művészetében.

A barbárok

A barbárok északról jöttek hozzánk.
Szemük, hajuk és bőrük világos,
szupercivilizáltaknak látszottak.
Ám tekintetükben nem nőttek álmok,
látomásaik fehérek feketék
nem ismerték a színek varázslatát.
Levetkőztettek nőket és szavakat,
erőszakot és gúnyt fröcskölték széjjel
mondván itt a mítoszok és rítusok vége.
Bár a csillagok távol vannak tőlünk
a hit, hogy van még számunkra menekvés
a remény mankóját nyújtja nekünk.
A barbárok ma már kufárok lettek
bóvli hiteket és illúziókat tukmálnak ránk.

Gianfranco Fabbri

.....

A gödör mélyén,
a gyökerek alatt,
valaki kopog.

De te nem felelsz,
fekhelyedet úgy véded,
mintha barikád volna.

Csak egyetlen ellenséged,
a türelmetlenség közelít.

Ámde eltűnt a halál:
feléd fordítom arcom,
szememben láz ragyog.

Négyes számú éjszakai próza

Nem láthatlak, ezért csaláshoz alázkodom. Fölröpítem az érzéseimet, és összegyűjtelek téged egy ír siratóének melódiájában. Azután megállít a gondolat, hogy úgysem találnék rád élve, bárhol keresselek a földgolyón, és akkor a szégyen törével átdöföm az ész pajzsát.

.....

Az egyik nyáron Jole dolga volt
a parkoló őrzése:
szökdécselt, mint egy tücsök
Aldino pedig csodálta
miközben épp azon törte a fejét
visszaessen-e a búskomorságába.

Számolom az évszakokat,
a háború után mikor
történt, hogy őrizték
a parkolót az Apolló mozi előtt.
Aldo akkor épp
nem volt beteg; vasárnaponként
néha vidékre karikáztak
a rokonokhoz, a csomagtartón
olajjal és borral tértek haza.

Földrajz

Kibukkan az óceánból
a halak hétköznapisága;
A bálnák evolúciója
virágzik a habokon.
A napvilágnál elképzelem
a Győztest.

Velence három felvonásban

14.

Velence lágy csendjei
mind apró neszekből állnak össze,
kis dobbanásokból,
részecskéi lehettek volna
fönn zene szárnyán röplő viharmadaraknak,
hullám lüktetése, egy asszony hangja, aki
mesedalt dűnnyög elszenderülő gyermekének.

De eltűnhettek volna, hiszen mind néma halottak,
a fősvény élet követelte őket,
a ködbefúlt gonosz idő és ez az ég,
mely sötétre vált, elveszett mindörökre
belőle a fény.

.....

Megmozdult valami ott a szobában,
mintha valaki elzuhant volna
székek és szertehulló
lapok között a földre.

Azután elmentél;
nincs emléked a lepedők között,
sem rendbe rakott füzeteiden.

.....

Mint testamentumaink
rég elmúlt korszakában,
éppen csak hajlanak
az évszakok.

Magamnak
időtől megsárgult
fotót szeretnék rólad.

De a nyár elválaszt minket,
csak a tükrök maradnak
egy rejtett alkóvban.

Franco Fresi

Meztelen nyüzsgés

A homok telítődik
az emberek nyomával,
és minden évben megtisztul,
szemenként eljegyezve
a tél hideg szeleit.
A meztelen nyüzsgésből nem marad más,
élő zászlórudak suhogása
szitáló napsütésben.

A rácskészítő

„Meghal” mormolja a fiú, kezét
szorítja az egyik
kezével, a másikkal int felém.
Kerítéseket készített egész életében,
hivatástudata,
mint a felhőkarcolókat
tervező mérnököké.
Szemével üdvözölt.
Majd a feleségét és fiait hívta,
a legkisebbet is, mondott valamit.
Behunyta a szemét. Úgy megtervezte
a halálát is, mint ahogy régen
vasrácsokat tervezett. Csendben
és anélkül, hogy
bármi bizonytalanságban maradjon: az is,
ami határok közé szorítható,
az is, ami örökre
határtalan.

Kőkígyók között

Ritka előjog, hogy zavartalanul
gondolkozom itt,
de lehetséges. Vajon miféle
ősmítoszok emléke rejtőzik
(hullámok hangján szól a szó)
rongyos hajótöröttek
(ázott deszkák ropognak, nyikorognak)
a kőkígyók
rejteken
régis ismerős kéz eleven szorítását érzem.

Máig
nyughatatlan kezek, melyeket a tenger
durva szerszámai formáltak ki így
a domború vizeken. Kevély
erők széles alapú
kőkúpok szilárd blokkjait
rakták le itt. A végső,
talán mégsem végső
pontja
utolsó utamnak.

Magyarország: a puszta utolsó csárdájánál

Petőfi járt itt valaha, lázasan és nyugtalanul
szekéren, amilyen minket visz szórakozásból
a növényeket szaggató süvítő szélben.
Az öregek úgy érzik, joguk van
ezer csodás történetet szőni róla, mert ott élnek, ahol ő járt.
Itt csak a költőnek adatik meg,
hogym versének ekevasa szakadékot szántson
a szívós gyökerekből font földön.
Mély szemgödrök forrásairól röpöngenek a versek,
Mint surrogó szárnyakkal repülő fürjek
vagy ugrásra kész gyűrűs viperák.
A jó meleg csárdában láthatatlan lángok,
az ő életéről mesélő régi cserepek,
gyékényszöttek és írások a falon.
De a sík horizonton
Az ablakon túl a te tekinteted bolyong, Petőfi,
És a te szabad Dalod hangzik harcról és a halálról.

Ha visszatér a szél

Összetorlódott felhők

alól elfújta az egek támaszát
a hideg északi
szél, s a napsugár láncára verve lezuhantak.
Házak
meleg keze szorítja
az eső vesszőnyalábjaikat,
és élénk színt kapnak tőlük a falak.
Ha visszatér
a szél, megszáritja majd
a vén falakat, s az emberek kezét,
felújítja a fakó
emlékeket. Végül mészbe,
kőbe fulladnak így is, és óráról órára
szótt napok szívébe rejtve egy
más életbe, mely
csak mozdulatokból
és használt szavakból áll.

Tenger

Utolszor
hátrál az apály, rákok raja
követi. A hullámok
megdermedtek. Üresen
ring a nap tegeze
az istennő csodás csípőjén.
Szavakba foglalhatnám a halált,
amely most itt van *corpore praesente*,
de tollamból már elfogyott a tinta.

Epigrammák

I.

A gyűlölet mezeje,
ha nem műveled, talán
gyógyító füveket terem egy napon.
Nem akarom, hogy a gyűlölet
teremjen bennem,
és a kertemben csalánok nőjenek.

IV.

A batyumat
anyám imádságokkal töltötte meg,

még kitartanak velem
kiszáradt partok mentén,
hol csak skizofréniám
hullámverése dong.

VI.

Végül is olyan kevés,
talán csak két dolog van,
amit soha nem felejték el:
a tenger,
ahogy először megpillantottam,
és szemed kékje, amikor
szerelemre tanítottál.

XXII.

Félálomban néha hallok egy szót,
vízcsepp hull barlang homályos mélyén,
sötét és színes mégis, változékony.
Nem hasonlít már megtanult szavainkhoz.
Az álom kiterjeszti, és istenül,
Isten sokértelmű álma lesz.

XXIV.

Mint egy angyal a megroppant tetőről
alászálok a víz metszett kristályában
uszonnyal és szemüveggel. Letérdelek
egy mélybe merült oltár előtt,
melyet elhagyott az Isten.

Ne tékozzol napodat

Giovanninak

Ne tékozzol napodat
te, aki határozottan haladsz
afelé, aki leszel.
Csak kárba veszett idő
követni engem, az érkezőt,
aki csak voltam egykor.

Egy öreg pap

Mikor érezte, hogy közel a halál,
Nagybátyám,
egy öreg pap, akit megrugdostak
az emberek és az Isten,
tekintetével odahívott,
és akadozó hangon
ezt a furcsa és szokatlan
keresztvetést tanította nekem:
„Ne hasson meg a jaj,
Ne halld a kérő szót,
sohasem tegyél jót,
és elkerül a baj”.

Éjfélkor

A kikötőben négy halász éjfélkor
ecsettel bárkát fest, míg a sötétet
fáklyák fénye üzi onnan.
Elbámulnak egy hullócsillagra,
s ecsetjeik sárgára befestik
az egész öblöt és a dombokat is.
Mint szappanbuborék, szertepattan
a valóság. Odvas egek
holdjai hullnak a tatra kitűzött
fáklyák sistergő lángjába.
A fák hegyére felszúrt szél vonaglik,
a szigonnyal sebzett éjszaka behúzza
csápjait, elengedi az álmaimat.

Négy kéregető koldus megy sietve,
vállukon fehér hermelinpalást leng,
a fején mindnek gyémántkorona.

Hátam mögött a bűnbánatra gyenge
világ, hát ellököm magam falamtól,
vár rám a sárga tenger,
mielőtt, mint tegnap, foglyul ejt
mindent a hajnal kelepcéje.

Daide Argnani

Cím nélküli részletek a költő Stari Most című kötetéből, amelyben emléket állít a mostari Öreg hídnak, és költői eszközökkel fölidézi a boszniai háború borzalmait. (B.A.)

Néró vagyok én is
felgyújtom romát
minden farizeussal

repedés fut végig
az álmok falán
és most a szép isteni
test jól kisimul majd
a napon és a sötétben

fölmered az árnyékban
az utak és a paráznság
határainál

Néró vagyok én is
felgyújtom a semmit
mindörökké

A lőpor
megrészegíti a napot
és elsötétíti a vörösre
szennyezett arcokat

a csend
rétegekre bomlik
és tüzeket lobogtat
a felhők között
lehull a fák
lombja
és a kérge

szakadékok
a levegőben
gyökerek
mindenfelé
az óvóhelyeken
föld alatti éjszakák

ablakok nélkül
a sötétben
víz nélkül
pincében
a fasor alatt
az éhség
a sírások
a üvöltések
a szomjúság
víz nélkül
a semmi
csak az idő
és a történelem
holt lelke
a férfiak
halottak
mind
a vallások
korában
nem számítanak

Elgondolom a tények
és az órák hiányát
mert itt van az idő
minden vessző lélegzetében
a vér vörösében
a pettyek sóhajában
és a salakban
az örvényben végzi
mindenhol
eltűnik a fény és a hang
elolvad minden mérték
amit megalkottunk egykor
a kultúra elrejtőzik
sövények mögé
szigonyemberek mocsarába
visszahátrál

kr.e. 1450-ben
egy máig ismeretlen esemény
földig lerombolta kréta szigetét
és a minoszi civilizációt
knosszoszt és a városokat
keletre és délre
eltűntek és
véget ért a világ fejlődése

A fonott szék
a szalmazsák
a cseréptányérok
a villák és a kések
a poharak és az üvegek
a plüssjátékok
a családi fotók
a megszegett kenyér
a pohárnyi bor
a kávéscsésze
a napra kiterített lepedő
az asztal és a szekrény
a tejesbögrék
a vasaló
a szögre akasztott szoknya
egy cipő és egy serpenyő
a kredenc és a szakadt
és gyűrött újság
egy tányér leves
és egy halomnyi könyv
mind elégette az idő

Néptelen házak közt barangolva
meghallottam a súlyos csendet
amint átsiklott a lombokon
a fák fölött
a falak üregeiben

a télhez közeledve
tovább hallhatók
az új nyár csendjei

néptelen házak közt barangolva
harsogó kiabálások nevetések
bevarrt szájak sikoltozása
a falnak támasztva
kézzel érintem a dolgok valóságát
és elfutok a merész mozdulattól

tátott szájjal néznek a szobrok
az arcukon meglátom
a kérdőjel végtelenjét
amint mondtam

sötéten bámulnak
mintha idegen volnék

elrohanok

Itt
az üres házak közt
már mind elfelejtették
hogyan kell élni

Antonietta Valentini

Ma éjjel

Meztelen lábbal járok
szobáink sötétségében,
nem ütök zajt,
nehogy fölébredj.

Árnyékok táncolnak körül,
mik mi voltunk egykor:
gúnyosan nevetgélnek,
pofákat vágnak nekem,
majd szomorú csönd jön.

A padlón érzem a sohasem
létezett hidegét.

Visszatérek az ágyba
és a takaró alatt
háttal fordulva feléd
üres álmod mesélek
és ma abban alszom
együtt veled.

Tél

A tó nehéz palástja arany
és fekete színben játszik,
ám a téli hold fényébe

elmulasztott csókok bújnak,
halva született örömök és
elfojtott sírások rejtik
gyújtatlan tüzek düheit.
A tél sötétjében
minden elpihen,
és lehunyt szemmel
várakozik.

Giorgio Virgolino

A bányában

Forognak, forognak
az élet kerekei
és a haláléi
a szén fekete dombja
fölött, mely
lezárja a távoli horizontot,
a bánya fojtott
sóhajtásai,
fájdalmas, nehéz sóhajok,
szerteszállnak
a keskeny vágatokban
a föld sötét zsigereiben,
ahol fekete porral
szennyezett emberek
aggodalmas szívvel
remélnék és bíznak,
hogyan a fenti
forgó kerekektől
száll felénk
egy nekik szánt megváltó sóhaj,
s feljöhetnek
a föld öléből,
hogyan tekintetüket
az égre szegezzék.

Harangok

Szóljatok, harangok,
a legnagyobb öröm
üdvözölni a napot,
s búcsúztatni az estét.
Szóljatok, harangok,
szóljatok, délben
hegyért, völgyért
erdőért, rétért,
kéklő lagúnáért;
szóljatok, harangok,
jelezzetek veszélyt,
hogya vad láng lobban,
szóljatok, harangok
hogy az emberek
imát mondhassanak
a frissen megkeresztelt
kisdedekért,
szóljatok, harangok
a fiatal házasok boldogságáért,
szóljatok, harangok,
de hangotok halkuljon,
ha végső búcsút vesz
egy felebarátunktól.

Tengeren töltött éjszaka után

A halászbárkák visszatértek
az üres kikötőpadhoz,
a motorok fáradt zaja
fölverte a csendet.
Kristályégboltra akasztott
csillagok fényében
reggelre a tengert
a szél tisztára söpörte.
Az éjjeli munka
megkínozta az embereket,
de gazdag zsákmányt is adott.
A szél és a haragos hullám
a bukdácsolva futó bárkákra
vetette magát,
és a toronyra,
mely fényével jelezte
a biztos kikötőt.
Sárga köpenyek batyujában
védve a vad hullámtól

és mégis elgyötörtén
hidegtől és széltől,
hozzáláltak azonnal
elrakni a hálókat
és szétmérni a zsákmányt,
a víztől izmos, fénylő halakat.
A hullámok fölött
rikácsoló sirályok keringtek,
lecsaptak nyomban,
ha a tengerbe
hullott valami.
A kikötő közben
fölvette nappali arcát,
a rakpartról
segítő kezekkel
kikötötték a bárkákat, ám a fáradt férfiak
lélekben már a tengeren
voltak újra.

Sohasem maradunk egyedül

Sohasem maradunk egyedül,
mindig velünk
lesznek az emlékeink,
hidat vernek
a messzeségre, közel
hozzák a távot
bármikor,
nem maradunk soha egyedül
ha tudunk uralkodni
a képzeleten,
magány nem létezik
csak az öregség
sugallja,
hogyan egyedül vagyunk,
de ez nem igaz,
hiszen
nem felejtettek el
az emlékeink,
mindig készen állnak,
hogyan beszéljünk velünk.

Nem tudsz mindent

Nem tudhatod,
és sohasem

fogod megtudni.

Amit tudsz,
csupán életdarabka,
sorsodnak első könyve.
Amit tudsz,
csak részlet,
de e kevés is
milyen fontos neked.
Amit tudsz,
csak próbája életednek,
apró, de élhető élet,
csak akkor lesz egész,
ha elolvasod
életed könyvének
végső kötetét.

Jean Pastureau

A mesterek

Sokat tanulhatnánk
a magabiztos és előkelő
vén kóbor macskáktól –
mi, akik a Szent Fogyasztás Birodalmának
jövőbeni kifosztottjaiként
a csirkefogóságig sem vinnénk.

Szent Ferenc örökösei

Frázisok, dumák, kis semmi könyvek:
hányán hiszik, hogy ők írják meg
az új Tízparancsolatot...
Mi szemléljük inkább derűsen
egy kis szigetet a Tirrén-tengeren,
egy ciprusfát Umbriában.

A világon már ki vannak rakva
a pontok és a vesszők.

Az anarchista

Nincs tetoválás a homlokomon,
nem csatlakoztam a Többséghez,
a napilapokat undorral olvasom,
alig használok amerikai kifejezéseket,
a sport nekem nem égi manna.
Néha, egy szép táj előtt állva
Petrarcára és a sienai festőkre gondolok,
ha rikoltoz a kufárkodás istennője,
bemenekülök egy templom homályába.
Veszélyes vagyok a társadalomra.

Életrajzi jegyzetek

Daide Argnani

1939-ben született a Forlí környéki S. Maria Nova di Bertinoróban. 1953 óta Forlíban él. Verset, tanulmányt, kritikát ír, részt vett több monográfia és antológia szerkesztésében. 1993 óta irányítja a Forlíban megjelenő L'Ortica című kulturális folyóiratot. Írásaiból magyar, horvát, német és angol nyelven jelentek meg fordítások. A magyar olvasók a *Találkozás* (Forlí-Szolnok) című antológiában ismerkedhettek meg néhány versével (Pelikán Könyvek, Szolnok, 1999).

Claudia Bartolotti

Forliban született, jelenleg is ott él. Milánóban újságírást tanult. Verset, prózát és tanulmányokat ír, képzőművészeti munkássága is jelentős. Képverseivel többször szerepelt hazai és külföldi kiállításokon, többek között Budapesten is. 1985-ben megalapította a L'Ortica című kulturális folyóiratot, amelynek jelenleg is szerkesztője. Verseivel szerepelt a *Találkozás* című antológiában.

Novella Casadei

Ügyvéd és franciatanár volt, tavaly hunyt el. Forliban élt és dolgozott, verset és prózát egyaránt írt, de színházi és képzőművészeti kritikáival, útirajzaival is jelen volt a szellemi életben. A *Találkozás* című antológiában verssel és prózával is szerepelt.

Gianfranco Fabbri

Sienában született, de gyermekkorától Forliban él. Több kötetet publikált, színházi vállalkozásokban is részt vett. Versei Torinóban és Forliban szerepeltek színházak irodalmi összeállításában. Az ő versei is megjelentek a *Találkozás* című antológiában.

Franco Fresi

Hetvenegy éves, a szardíniai Tempióban él, író, költő, de újságírással is foglalkozik, több kötetet adott közre a szárd népelet és a mondavilág köréből. Az olaszon kívül a szárd nyelv helyi, galluriai dialektusában is publikál. Magyarul *A víz és a földek dalai* címmel jelent meg verseskötete (Barbaricum Könyvműhely, Karcag, 1996).

Jean Pastureau

Olasz nyelven is író francia költő, itt közölt versei a Forliban szerkesztett L'Ortica című folyóiratban jelentek meg.

Antonietta Valentini

1967-ben született, Forliban él és dolgozik. Politikai tudományokból szerzett diplomát, majd irodalmi kurzusokon vett részt. Csak nemrég fedezte föl az írást és a költészetet, mint lehetséges kifejezési eszközt. Versei a L'Ortica lapjain láttak napvilágot.

Giorgio Virgolino

Költő, az Udine melletti Pasian di Pratóban él. Magyarul *Követlek... elhagylak* címmel Szolnokon 1989-ben jelent meg verseskötete.

ISSN 1216-18-61
ISBN 978-963-08-0316-08

Felelős kiadó Bistey András

Felelős szerkesztő Tabák András

2010 Vasas-Köz Kft. nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
